

herzog

35mm, barvni, 90 minut

producent Nora Production Group, d.o.o. **režija** Mitja Milavec **scenarij** Jože Dolmark, Stojan Pelko, Mitja Milavec, Miha Hočevar **fotografija** Valentin Perko **glasba** Vojko Sfiligoj **montaža** Olga Toni, Miha Hočevar **igrajo** Boris Cavazza, Janez Hočevar, Nataša Barbara Gračner, Matjaž Tribušon, Tina Matijevac, Marko Mandić

Kaj je narobe s stavkom "midva že veva, kako je, če si zaljubljen"? Na prvi pogled nič, saj ga slišite takorekoč v vsakem drugem hollywoodskem filmu, da gospodinjskih šokerjev, ki si njegove permutacije večkrat sposodijo za naslov, niti ne omenjam. Problem nastane, ko ga skušate vpeti v slovenski film, ali pa še več, ko skušate posneti film, katerega vsebina je v grobem prav ta stavek. Saj veste, "vedeti" in "ljubezen" sta besedi, ki so se ju slovenski filmi v obdobju med **Cvetjem v jeseni** in **Outsiderjem** – ter njegovim bolj cinefilijskim bratom **Ekspres, Ekspresom** – lotevali, kot bi hudiča iz njiju izganjali. No, Mitja Milavec, ki je l. 1983 podpisal enega od **Treh prispevkov k slovenski blaznosti**, je bil prepričan, da ve, kako se tej stvari streže. Nekatere globoko v sebi je vedel tudi – toliko filmov je menda ja videl –, da imajo začetniki srečo, in lotil se je režije celovečernega prvenca z nekam enigmatičnim, a modnim naslovom **Herzog**, atrofirane zgodbe o tem, da ljubezen nikoli ne umre, pa čeprav je na zadnji dan druge svetovne vojne skupaj z istoimenim letalom potonila v Jadranskem morju, na pol poti med Barijem in Belo Krajino. Mož, ki se spominja, je Boris Cavazza kot zadrti, cinični, arogantni, upokojeni in paralizirani Zlobec, mož, ki posluša, pa Matjaž Tribušon, najeta delovna sila za gospodinjska opravila, ki se v prostem času potaplja tako v modrino Jadrana kot v Zlobčeve družinske skrivnosti. Ker nesreča nikoli ne pride sama, se v obmorsko mesto pritepeta še sfrustrirana intelektualka, Zlobčeva hči Ana z obrazom Nataše Barbare Gračner, in njen bivši, precej starejši ljubimec Rihard alias Janez Hočevar, nekoč očetov najboljši prijatelj, zdaj njegov smrtni sovražnik. Če upoštevate še debitantko Tino

Matijevac, ki v **Herzogu** nosi ključno, takorekoč fatalno vlogo, saj uteleša vztrajnost spomina in moč ljubezni, lahko zaključite poljubno število trikotnikov naklonjenosti ter sovraštva, od katerih pa Milavčev film reciklira le tiste najbolj klišejske. Da se razumemo, preigravanje klišejev filmu še nikoli ni bilo v breme, v breme mu je kvečjemu tisto, kar **Herzoga** navkljub dobrim namenom, skrbno tkani, a prisilno tempirani zgodbi ter atraktivnim lokacijam in nadpovprečno radovednim pogledom kamere vseeno pušča na suhem – in to je neuglašenost likov z obrazi, ki jih interpretirajo. Tej diskrepanci uspe ubežati edino Cavazza, saj po Kormoranu prvič odigra vlogo, ki se po intenzivnosti dvigne nad sam film in predstavlja enega najbolj impresivnih likov v zadnjih letih slovenske kinematografije. Vsi ostali pa na žalost predstavljajo čeri, na katerih nasede Herzogova ladja: Tribušon itak misli, da nastopa v drugem delu prigrad Toneta Haca, stigmatizirani Rifle je po "podarim dobim" avanturi v vlogi romantičnega ljubimca in pustolovca kratkomalo absurden, če ne že aboten, Gračnerjevi boste prej kot Ana rekli Agata, Tina Matijevac pa je resnici na ljubo videti kot kiborg iz tretjerazrednega video pofla, ki mu je režiser pozabil prepovedati odpiranje ust. Se tu morda skriva senca dvoma, da Mitja Milavec vseeno ni vedel, kako je, če snema film o ljudeh, ki vejo, kako je, če si zaljubljen? Že mogoče, saj je debitant, toda kaj za vraga so potem tam počeli še trije soscenaristi, Stojan Pelko, Jože Dolmark in Miha Hočevar, ki so po vsej verjetnosti videli filme kot **Jesenska pripoved**, **Tequila Sunrise** ali pa vsaj **Do zadnjega diha** in bi potemtakem morali vedeti, kakšne obraze nosijo zaljubljeni moški ter usodne ženske? Skratka, **Herzog** je reklama za slovenski film, ki želi pogledati čez plot povprečja, ne ve pa, kam bi svoj pogled usmeril.

Max Modic

Nataša Barbara Gračner, Boris Cavazza

